

जपरमेश्वरश्रीभोजदेवः कुशली नागहृदपश्चिमपथकान्तःपातिवीराणके समुपगता-
न्समस्तराजपुरुषान्ब्राह्मणोत्तरान्प्रतिनिवासिपट्टकिलजनपदादींश्च समादिशति—अस्तु
वः संविदितम्, यथा अतीताष्टसप्तत्यधिकसाहस्रिकसंवत्सरे (१०७८) माघासि-
ततृतीयायां रवाबुदगयनपर्वणि कल्पितहलानां लेख्ये श्रीमद्भारायामवस्थितैरस्माभिः
ज्ञात्वा चराचरगुरुं भगवन्तं भवानीपतिं समभ्यर्च्य संसारस्यासारतां दृष्ट्वा

‘वाताभ्रविभ्रममिदं वसुधाधिपत्य-

मापातमात्रमधुरो विषयोपभोगः ।

प्राणास्तृणाग्रजलबिन्दुसमा नराणां

धर्मः सखा परमहो परलोकयाने ॥

भ्रमत्संसारचक्राग्रधाराधारामिमां श्रियम् ।

प्राप्य ये न ददुस्तेषां पश्चात्तापः परं फलम् ॥’

इति जगतो विनश्वरं स्वरूपमाकलय्य उपरिलिखितग्रामः स्वसीमातृणागोचर-
यूतिपर्यन्तः सहिरण्यभागभोगः सोपरिकरः सर्वदायसमेतो ब्राह्मणधनपतिभट्टाय
भट्टगोविन्दमुताय बहुवाश्वलायनशाखाय त्रिप्रवराय वेळवल्गप्रतिवद्धश्रीवादाविनि-
र्गतराधसुरसङ्गकर्णाटाय मातापित्रोरात्मनश्च पुण्ययशोविवृद्धये अदृष्टफलमङ्गीकृत्य
आचन्द्रार्काणवक्षितिकालं यावत्परया भक्त्या शासनेनोदकपूर्वं प्रतिपादित इति मत्वा
यथा दीयमानभोगकरहिरण्यादिकमाज्ञाश्रवणविधेयैर्भूत्वा सर्वमस्मै समुपनेतव्यम् ।
सामान्यं चैतत्फलं बुद्ध्वा अस्मद्वंशजैरन्यैरपि भाविमोक्तुभिरस्मत्प्रदत्तधर्मदायोऽय-
मनुमन्तव्यः पालनीयश्च.....

इति कमलदलाम्बुबिन्दुलोलां श्रियमनुचिन्त्य मनुष्यजीवितं च ।

सकलमिदमुदाहृतं च बुद्ध्वा नहि पुरुषैः परकीर्तयो विलोप्याः ॥

इति । संवत् १०७८ चैत्रशुदि १४ स्वयमाज्ञामङ्गलं महाश्रीः । स्वहस्तोऽयं
श्रीभोजदेवस्य ॥

(इण्डियन् अण्टिकेरी ६।५३-५४)

महिमा ।

श्यामलक्षिण्यः श्रीधरसूनु राजानकमहिमाचार्यो लोचनकाराद् अभिनवगुप्त-
पादात् किञ्चिदेवोत्तरस्मिन् अलंकारसर्वस्वकाराद् रय्यकात् पूर्वस्मिन्, अर्थात्
ख्रिस्तैकादशशतके कश्मीरेषु बभूव । एतेन महामतिमता दुरवगाहस्य ध्वनिप्रस्था-
नस्य (ध्वन्यालोकस्य) निरासायैव विमर्शत्रयात्मको व्यक्तिविवेको व्यरचि ।
यद्गौरवमाकलयन् कवि-तार्किकचूडामणिः श्रीश्रीहर्षः स्वखण्डनखण्डखाद्यस्य
चतुर्थे परिच्छेदे—

‘दोषं व्यक्तिविवेकेऽमुं कविलोकविलोचने ।

काव्यमीमांसिषु प्राप्तमहिमा महिमाऽऽहत ॥’

इत्यभ्यधात् । अत्रास्माभिरियदेवोच्यते—यत्प्रौढच्छात्रैरात्मनो विवेकशक्तिं
परां भूमिमारोपयितुमसौ व्यक्तिविवेकोऽवश्यं परिशीलनीयः । तस्मिन्नस्मिन्व्यक्ति-

१. अयम् अनन्तशयनमहामहोपाध्यायश्रीगणपतिशास्त्रिभिः प्रकाशितः ॥

साहि० भू० ७